

V majniku.

Spisal Ivo Blažič.

veselje v prirodi, veselje na obrazu, veselje v srcu! Vse predru-
gačeno, prenovljeno, zbujeno v življenje. Radostno poljublja
gorki južni dihi prostrano prirodo. Zazibljejo se zelena dre-
vesa, komaj vidno se pripogibljejo njih veje, božajoče sapice
pihljajo v mlado, zeleno travico, zeleneče žito se klanja sve-
žemu vetru. Kakor valčki na globokem jezeru se giblje žitno polje in si
šepeče skrivnostne glasove . . .

Svečano in veselo se dviga škranec pod jasno nebo in žvrgoli v lepem,
svežem jutru popevcico prirodi, Stvarniku, vesoljstvu. Iz gozda zvene glasovi
ptičev pevcev, čujemo šumenje poskočne vode, ki pada v slapu globoko
med štrleče skaline in se prši v tisočero pen. Čebele ostavljajo ulnjak in
hite na delo.

Pastir trobi v rog. Pred njim stopa ljuba živina.

Zvonci cingljajo. Čujemo petje, vrisk.

Juhu! Juhu!

Za vasjo se dvigajo proti zračnim višavam mogočni, orjaški hrasti.
Jutranja rosa se leskeče po listih nizkega grmovja. Deklica nabira tam po
trati šmarnic. Kako prijetno dehte te cvetice! Deklici žare lica veselja. Nabrala
je šopek. Domov gre. Na oltar postavi cvetke Mariji, razširjale bodo pri-
jeten vonj.

Na polju se že pridno obrača kmet, dela in se trudi z veselim obrazom,
saj je tu zlati maj.

Ljubi maj, krasni maj,
konec zime je tedaj!

Veličastni kralj visokega nebeškega svoda zlati visoke gore. Caroben
in mamljiv blesk se sveti po visokih grebenih.

Solnce vzhaja. Drevje se klanja, cvetice radostno dvigajo svoje glavice,
prostrano polje diha novo življenje, stoletni gozd zašumi. Rosa pada na
tla. Tisočero biserov zagori po travi.

Veselje, radost!

Srce se zbudi.

Spalo je ko priroda. Z njo se prebudi tudi ono. Novi upi, nove nade
navdajajo srce. Maj prinaša vsega dovolj! Vdahne ti veselja do dela, ki te
privede k sreči in zadovoljnosti.

Ljubi maj, krasni maj! . . .

Ljubi maj, krasni maj!